

GLASMUREN

Pladsen ved siden af hende er tom, da hun vågner. Nille sætter sig op med et ryk. Lyset er brændt ned i sin stage. Luften er bitter af stearin og gammel røg. En lysstribe falder over gulvet fra døren, der står på klem.

»Jon?« Nille sætter sig over ende. Der er stille i lejligheden. Gadens svage trafik-brus er den eneste lyd, hun hører.

Hun kommer på benene. Vin-flasken på køkken-bordet ser urørt ud. Men midt på bordet står noget andet.

Noget, hun har set før. Men ikke her. Lulus metal-skrin.

Det knaser under Nilles fødder. Glas-splinter. Men vin-glassene er hele. Lidt hvidt pulver klæber til hendes såler.

En glas-plade til at lægge det hvide pulver på. For at snuse det ind og føle sig som en konge. I det mindste i en halv time.

Lulus skrin. Lulus stof.

Jon har været let at lokke. Lulu har givet ham ekstra opmærksomhed. Har hjulpet ham med roller. Støttet ham på skolen. Har forsynet ham med stof til at stive sig af med. Hash til at ryge sig rolig med. Han har solgt stoffer for hende til gengæld.

Fyren i skind-jakken. Pengene i Jons pung. Den lækre cykel. De dyre ting på hans værelse.

Det hele hænger sammen.

Vreden er ved at slå Nille ud. Hun er rasende på Lulu, der lader Jon tage risikoen. Lulu, der udnytter Jons svaghed.

Men også på Jon, der lader sig udnytte.

Metal-skrinet får lige plads i hendes taske. Hun propper det ned og lægger sit tørklæde oven-på.

Hun er ligeglad med den risiko, hun selv løber. Stoffet skal væk. Væk fra Jon.

Regnen er taget til, da hun står nede på gaden. Klokken er langt over midnat. Gaderne vrimler med unge. På vej fra én fest til en anden. Mellem to værtshuse med en øl i hånden.

Høje råb og stumper af sang blander sig med taxaernes motor-lyd. En flok unge mænd i skind-jakker råber til hende. Et par af dem vender om og følger efter hende et stykke. Men hun smutter fra dem, ned ad en side-gade.

Vandet i havne-bassinnet er sort som olie. Nille har slået kraven op om ørerne. Jakken er gennemblødt, men hun er ligeglad. Hun lægger sig på knæ på kanten

af kajen og tager skrinet op af tasken.

Ser boblerne stige op fra det mørke dyb, da skrinet synker ned i vandet. Ned mod bunden af havnen.

Luften i teater-salen er tung af lugte. Dovent øl. Fulde aske-bægre. En syrlig lugt af sved. Den fade lugt af sminke og gammel parfume.

Nille er i gang med at samle pap-bægre og mad-rester sammen i en stor plastic-sæk. Dagen efter en fest arbejder hun dobbelt. Folk bliver fulde til festerne. Ingen tænker på at rydde op. At rydde op er Nilles job.

Hun er på vej om bag scenen for at hente en ny sæk, da hun ser ham.

Jon ligger på maven mellem to sorte stof-baner, der afgrænser scene-rummet. Hans hoved er drejet i en skæv vinkel. Øjnene er lukkede. Lidt blod er løbet fra et sår på hans tinding. Det danner en klistret skjold på det maledede gulv.

»Jon?« Nille lægger sig på knæ. Lægger hånden mod hans kind. Den føles kølig. Men en lille åre i tindingen banker svagt. Han lever altså. Men han reagerer ikke på hendes stemme. Eller på hendes hænder, der klapper hans kinder og pande. Hun lægger hånden på hans bryst og mærker hjertet slå svagt.

Hendes ben ryster, da hun løber ud af salen.

Gangen ligger øde. Hun kikker ind i garderoberne, men hele skolen virker tom. Døren til rektors kontor er lukket, og ingen besvarer hendes banken.

Jon må have hjælp. Nille løber ned ad den snoede trappe. Hen til porten, hvor den fede port-vagt sidder med sin morgen-kaffe

»Kan du ringe efter en læge?« siger Nille.

Port-vagten er ved at sætte tænderne i et wiener-brød.

»Er du kommet til skade?« spørger han.

»En elev.« Nille er utålmodig. Port-vagten giver sig god tid til at tygge af munden.

»En elev? De er ikke kommet endnu,« siger han.

»Jon Moos,« siger Nille. »Han ligger oppe i teater-salen.«

»De havde fest i går,« siger port-vagten. »Han er sikkert blevet skide-fuld. Han skal bare have lov til at sove den ud.«

»Nej,« siger Nille. »Han har slået sig. Han bløder.«

Døren til gaden er gået op. Den fugtige vind suser ind i gangen.

»Det er nok ikke så alvorligt. Du der,« siger port-vagten. »Kan du ikke følge med damen op i teater-salen. Det har du vel ikke noget imod.« Han blinker med det ene øje.

Nille vender sig. Den blonde maler står bag hende. Han er i arbejds-tøj med et stort regn-slag over. I hånden holder han en blomster-buket i silke-papir.

»Hvad er der sket?« siger han. Han skæver til Nille. For første gang ser han genert ud.

»En af eleverne har fået lidt for meget,« siger port-vagten. Telefonen ringer i det samme. Port-vagten tager den. Han vifter ad Nille og maleren med en hånd.

Maleren lægger buketten på port-vagtens skranke. Han følger efter Nille hen ad gangen. Op ad den snoede trappe. Ind i teater-salen.

»Hold kæft, hvor her stinker,« siger han. Nille svarer ikke.

»Heroppe,« siger hun. Sammen går de op på scenen.

Jon ligger i samme stilling som før.

Maleren lægger sig på knæ ved siden af ham. Føler med en finger på siden af Jons hals. Ser på sit ur.

»Har du flyttet på ham?« spørger han Nille.

Nille ryster på hovedet.

Malerens regn-slag rasler, da han rejser sig.

»Vi må have fat i en ambulance,« siger han. »Med det samme. Du kan blive hos ham. Men rør ikke ved ham. Man ved aldrig, hvad der er sket.«

Maleren ser sig omkring. Tager en pels-foret frakke fra en stum-tjener i kulissen. En frakke, eleverne bruger, når de prøver. Lægger den over Jon.

»Nu holder vi ham varm. Det skal nok gå,« siger han.

Jon ligger urørlig under frakken.

Nille sidder med hans kolde hånd i sin. Hun tør ikke slippe ham med blikket. Det føles, som om det er hende, der afgør, om han skal overleve.